

видѣлъ човѣкъ да свирѣ на кръста си. Влѣзете въ концертна стая и виждате, че на свиренето на кръстъ хората ржкоплѣската, безъ да мислятъ, че и тѣ иматъ кръстове, страданията, че и тѣ свирятъ.

Но най-важното въ това свирене на кръстъ е пазенето на тактъ. Като вдигне капелмейсторътъ своята прѣчица и замаха съ нея, всички трѣбва да внимаватъ и да се ржководятъ отъ него. И движението на лжковетѣ ни причинява извѣстна приятностъ, защото лжковетѣ вървятъ по извѣстно правило. Та, когато дойдемъ до дълбокия вжтрѣшенъ смисълъ на живота, когато нагласимъ неговитѣ струни — умътъ, сърцето, душата, живота, и като впрегнемъ въ работа лжка — човѣшката воля, чрѣзъ Духа на Капелмейстора, Който ще вдигне Своята прѣчка, ние ще създадемъ най-приятната музика въ живота си. Забѣлжете, че кръстътъ е велико благословение, съ което Господъ ни посѣщава на земята: отъ него излиза най-великата симфония, музика, пѣние, което се нарича спасение. Въ такова пѣние е спасението. Когато Христосъ страдаше на кръста, ангелитѣ горѣ, на Небето, не плачеха, а пѣха. Всички затворници въ ада се радваха, че иде тѣхниятъ Спасителъ. Сжщо и когаго Той се роди на земята, ангелитѣ дойдоха да извѣстятъ идването Му пакъ съ пѣние. Значи, когато се създаваше този Инструментъ, тѣзи Струни, този Лжкъ на нашата вѣра, ангелитѣ пѣха горѣ, на Небесата. Съврѣмениятъ християнинъ казва: „Горко ни! Земята е плачевенъ долъ, животътъ е брѣме, нѣма смисълъ“. За глупавитѣ хора, които не знаятъ и не желаятъ да свирятъ, които не знаятъ да стѣгатъ своитѣ струни, които не слушатъ Капел-